

ODBOR IN OSOBE KATOLIŠKEGA TISKOVNEGA DRUŠTVA

FOT. D. ROVSEK

se moreš? Blagor ti, če se moreš. Govoril bom zate z očetom.

Ana. Vekomaj ti bom hvaležna. A govori vneto, zakaj oče se ne bo dal tako hitro pogovoriti. In gorje meni, če izve, da sem iskala pomoči pri tebi. A kolika nepopisna sreča bi bila zame, ko bi čula iz ust svojega očeta: dovolim ti, pojdi v samostan.

Cesar. Porabil bom vso moč. Ne boj se, deklica! Vem, kako. In takoj grem k njemu. (Odide.)

5. prizor.

Ana. (Sama.)

Zdaj je pripraven čas, zdaj je dan moje rešitve. (Poklekne h kostanju, na katerem visi podoba.)

6. prizor.

Ana. Enej Piccolomini. Žiga Lamberg.

Enej Piccolomini. (Pride z Žigo in ne zapazita Ane.) Je-li mogoče? Ti se nisi nič izpremenil, moj ljubi sin?

Žiga. Zakaj bi se izpremenil?

Piccolomini. No, če si nekdaj govoril o otarčkih, o mašah, o svetnikih, nisem se čudil. Bil si pač otrok. Dum puer eras, puerilia tractabas. A zdaj si odrasel, brhek vitez, slavnega imena Lamberg. Ti bi bil torej dober za duhovnika.

Žiga. Bog ve! Morda ne.

Piccolomini. Prav gotovo, v vsakem pogledu si sposoben, razen... (nagne se k njemu.) Ali si že kdaj občutil vim amoris. Moč ljubezni?

Žiga. Jaz? — (V zadregi.) Moč ljubezni? Saj ne vem, kaj mislite? Kaj je to?

Piccolomini. To se pravi, ne veš povedati, ker ta reč se samo čuti. — Na tvojih licih se pre-

liva gorka rdečica. O, o! Nekaj bi človek slutil. (Prime ga za roko.) Povej mi odkrito! Glej, jaz sem tvoj prijatelj. Poznam mlada srca. No, povej! Pa čakaj, hočem ti pomagati in vprašati jasno. In ti mi boš odgovoril. Ali nosiš kako podobo v srcu? Še jasneje. Ali nosiš kako žensko podobo v srcu? Naj-jasneje. Ali hrepeniš po kakem nežnem bitju, da bi bilo na veke tvoje?

Žiga. Odkrito rečem, da ne vem...

Piccolomini. To ni odkrito. Reci: da ali ne! Ti si me vprašal za svet, kam bi šel, da bi se izobrazil, zlasti v svetih vednostih. Jaz ti bom očetovski svetoval, dá, jaz ti bom sam učitelj — toda preje mi povej, česar sem te vprašal!

Žiga. (Pomišljuje.) Govoril bom torej. Neki dogodek mi je pač ostal globoko v duši, da se večkrat spominjam lepega lica.

Piccolomini. No, no!

Žiga. Bili smo nedavno večja družba na lovu. Jaz sem zaostal in se vdal svojim mislim v samotnem gozdu. Nisem vedel, niti pazil, kod grem. Nenadoma začujem lahkoten vzdih. Ozrem se kvišku in zagledam pred gozdnim znamenjem klečečo devico. Milina je bila razlita čez nje mladi obraz. Vsa zamaknjena je strmela v podobo Marije Device. Svečan čut mi ni pripustil, da bi jo nagovoril in zmotil, a dolgo sem jo motril. Potem sem šel po drugi stezi iskat družbe. Ta ženska podoba se mi je res vtisnila v srce. Tudi sem pozneje izvedel, kdo je bila ta devica Ana Hertenselsova.

Ana. (Hitro vstane in pohiti k Lambergu.) Gospod Lamberg! Prosim te, prosim te, izbriši zopet to podobo iz srca! Izbriši jo na veke...!

Piccolomini. To je Ana.

Žiga. (Osupel.) Gospica Ana!